

— po vysvětlení a doplnění ve smyslu § 182 c. ř. s., bude-li ho potřeby — připustiti důkazy jí nabídnuté a učiniti potřebná skutková zjištění, a ježto se tak nestalo, je v tom směru odůvodněna výtka neúplnosti řízení.

Čís. 16472.

Proti rozhodnutí soudu druhé stolice o výši odměny vnučeného správce a o tom, kterou částku smí vymáhající věřitel účtovat jako náklady za financování vnučené správy, není dalšího opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1937, R I 1241/37.)

Srv. rozh. č. 657 Sb. n. s.

Exekuční soud ve vnučené správě proti povinnému Ludvíku Š. přisoudil firmě N. jako odměnu za financování vnučené správy částku 150.000 Kč a vnučenému správci Františku P. jako odměnu za vedení vnučené správy částku 75.281 Kč 60 h. Rekursní soud snížil částku přisouzenou firmě N. na 20.822 Kč 35 h a odměnu vnučeného správce na 60.000 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vnučeného správce.

Důvody:

Podle § 528, odst. 1, c. ř. s., který platí podle § 78 ex. ř. i v exekučním řízení, není proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat dalšího opravného prostředku. Exekučními útratami jsou však veškeré útraty povolení a provedení exekučních prostředků, tedy i odměna a jiné nároky vnučeného správce, což vysvitá také z toho, že se dotčené nároky, mající povahu poplatků, podle § 104 jedn. ř. vybírají soudem (rozh. č. 657 Sb. n. s.). Není proto přípustný dovolací rekurs v příčině výroku napadeného usnesení o výši odměny stěžovatele za vedení vnučené správy. Nepřípustný je však dovolací rekurs i potud, pokud v něm brojí proti výroku, že mu bylo uloženo, aby složil soudu částku, již si firma N. srazila z poskytnutých záloh na částku uznanou soudem za přiměřenou odměnu. Tato povinnost byla stěžovateli zásadně uložena již v usnesení prvního soudu ze dne 25. května 1935, jež bylo usnesením rekursního soudu ze dne 19. září 1935 pravoplatně potvrzeno. Tím byla dotčená otázka pravoplatně rozřešena a nemůže ji proto stěžovatel znova uváděti na přetřes v dovolacím rekursu proti usnesení rekursního soudu ze dne 26. června 1937, jímž bylo již jen stanoveno, která částka je přiměřenou odměnou za opatřování záloh pro vedení vnučené správy. V té příčině není rozhodující dohoda firmy N. a Okresní nemocenské pojišťovny ve V., že firma N. má dostati 5% z obrátu, neboť touto dohodou byl založen právní poměr jen mezi nimi, kdežto základem napadeného usnesení je právní poměr Okresní nemocenské pojišťovny ve V. k vnučené správě. Dovolací rekurs sám uznává, že podle § 129

ex. ř. bylo věcí Okresní nemocenské pojišťovny ve V. jako tehdejší vymáhající věřitelky, aby dala vnucenému správci zálohou peníze, nutné k vedení vnucené správy, a že firma N., jež financovala vnucenou správu, jednala na účet tehdejší vymáhající věřitelky. Jde proto v podstatě o to, kterou částku mohla účtovat Okresní nemocenská pojišťovna ve V. jako náklad za obstarávání peněz k financování vnucené správy, tedy o rozhodnutí v otázce útrat nutných k vedení exekuce ve smyslu § 74 ex. ř., a je proto dovolací rekurs nepřipustný podle § 528, odst. 1, c. ř. s. a § 78 ex. ř. i pokud si stěžuje proti tomu, že rekursní soud uznal za náklad nutný jen částku 20.822 Kč 35 h. Ježto dovolací rekurs jest ve všech směrech nepřipustný, bylo jej odmítnouti, když tak neučinily již soudy nižších stolic (§ 526 c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Čís. 16473.

Jestliže bylo ujednáno, že se kupitel pozemku zavazuje zaplatiti kupní cenu bezpodmínečně do přesně stanovené lhůty, že si prodatel vyhrazuje vlastnictví k prodanému pozemku do úplného zaplacení kupní ceny a že teprve poté má býti sepsána řádná kupní smlouva způsobilá k vkladu do pozemkové knihy, není kupitel oprávněn odepřít zaplacení kupní ceny ani tehdy, kdyby prodatel se své strany nesplnil vzájemné své povinnosti vůči kupiteli, ledaže by toto vzájemné plnění bylo ohroženo špatnými majetkovými poměry prodatelovými.

Nedodržel-li kupitel převzatý závazek, je prodatel oprávněn podle ujednání odstoupiti od smlouvy a požadovati, aby kupitel vyklidil pozemek a odevzdal mu jej do držby, třebaže byl pozemek se svolením prodatelovým již zastavěn.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1937, Rv I 2012/37.)

Srov. rozh. č. 14345, 8034 Sb. n. s.

Žalobce se na žalovaných domáhá žalobou, aby vyklidili rukou společnou a nedílnou pozemkové parcely č. kat. 1039 a 1040/2 v P. do 8 dnů a žalobci je odevzdali. Soud první stolice zamítl žalobu. Dovolací soud uznal podél žaloby. Důvody: Soud první stolice zamítl žalobu proto, že žalobce nemá podle § 418 obč. zák. práva žádati vyklizení pozemkových částic, o něž ve sporu jde. Podle odvolacího soudu však soud první stolice posoudil věc nesprávně po právní stránce. Prvý soud sám správně zjistil, že trhovou smlouvou ze dne 15. dubna 1935 koupili žalovaní sporné částice uvedených pozemků za 7.820 Kč se závazkem platiti z této ceny úroky od 1. dubna 1935 a pod podmínkou, že zaplatí kupní cenu do tří měsíců ode dne, kdy byla sepsána kupní smlouva, dále že bylo ujednáno, že bude teprve po zaplacení kupní ceny s příslušenstvím sepsána řádná kupní smlouva u notáře a že se žalovaní zavazují přesně dodržeti platební lhůtu, že žalobci jest vyhrazeno vlastnické právo až do úplného zaplacení a že